

[Petra Petersen.]

mark, at man indespærrer folk på meget løst grundlag, ja, mange gange på rygter. Jeg tænker her på dem, der omtales i artikel 5, stk. 1 e, altså dem, man kalder for sømmelige familieforsørgere. Man ser mange gange, at disse folk indespærres på grund af løse rygter, på grund af sladder. Vi ved jo, hvordan man går frem. Man spørger i kvarteret, hvor manden bor; man spørger naboen og genboen og den handlende og hvem der nu i kvarteret er villig til at give oplysninger, og mange gange bygger man på disse rygter.

Der står bl. a. i bemærkningerne til lovforslaget, at reglerne om anbringelse af børn har klar hjemmel i konventionen. Ved tvangsfjernelse af børn sker det meget, meget ofte, at det børneværn, der fjerner barnet, bygger på løse rygter. Jeg har flere eksempler, jeg kunne fremdrage her, jeg skal gøre det ved en senere lejlighed. Man går rundt i kvarteret og spørger: Tror du også, hun passer sit barn? Tror du, det barn får mad? Ja, jeg har været ude for tilfælde, hvor et børneværn i en landkommune fuldstændig har rottet sig sammen mod en sådan moder og derved fik fjernet barnet eller børnene.

Der er også en anden kategori, der omhandles i artikel 5, det er vore åndssvage. Såvidt jeg husker, var det det ærede medlem hr. Kristen Amby, der engang her i tinget fremdrog som eksempel en mand her i landet, der i 25 år havde været indespærret på en åndssvageanstalt, uden at manden var åndssvag, og jeg har fornylig læst en beretning fra et af vore børnehjem, hvis leder fortæller om et barn, en mindre pige, der kom til børnehjemmet og var dømt til indespærring på en åndssvageanstalt. Barnet fejlede ingenting. Da barnet havde været et stykke tid på hjemmet, viste det sig, at de dårlige kår, hvorunder barnet var opvokset på et andet børnehjem og hos moderen, havde sat det så langt tilbage, at det lå langt, langt under andre børn på samme alder, og derfor havde man dømt barnet til at blive indespærret. Hvis barnet var kommet på en åndssvageanstalt, havde der ikke været stor sandsynlighed for at få barnet ud igen.

Givet er det, at man mange gange indespærrer sådanne mennesker, uden at de nogensinde får at vide, hvorfor de er indespærret. De får ingen lejlighed til at forsvare sig. Det må være sådan, at man enten

personlig eller med bistand af en sagfører, som der siges i konventionen, får ret til at forsvare sig. Det har man ikke, det er der mange eksempler på. Jeg kan tage eksempler fra besættelsestiden, hvor de folk, man anholdt som sigtet for deltagelse i modstandsarbejdet, fik beskikket en sagfører, som overhovedet ikke gjorde det, han skulle: varetage klientens interesse. Hvis den pågældende så havde råd til at engagere en sagfører, viste det sig, at udfaldet blev helt anderledes.

Vi kan ikke se, at forsorgsloven ved de foreslåede ændringer på dette punkt bringes i overensstemmelse med konventionen. Vi mener, at der skal meget andet til, og jeg vil derfor slutte med at sige, at mit parti tager forbehold overfor lovforslaget.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg takker de ærede ordførere, som har stillet sig positivt overfor det foreliggende lovforslag. Jeg skal gøre nogle enkelte bemærkninger til det, de ærede ordførere har fremhævet, idet jeg har forstået, at man ganske naturligt ønsker enkeltheder behandlet i et udvalg.

Jeg vil gerne slå fast, at det lovforslag, der her foreligger, mener vi fra ministeriets side med fuld ret at kunne fremsætte som tilstrækkeligt til opfyldelse af de forpligtelser, vi gennem konventionen vil påtage os, og ligeledes, at grundlovens § 70 er tilstrækkelig til at opfylde konventionens krav om adgang til retslig prøvelse af en frihedsberøvelses lovlighed. Selvfølgelig er den reelle og formelle side af sagen skulle således være i bedste orden i forhold til det resultat, vi sigter på at opnå; men jeg skal ikke nægte, at jeg med stor interesse har lyttet til de bemærkninger, der har været gjort af ærede ordførere om problemer, der tangerer de spørgsmål, vi behandler.

Det var med stor interesse, jeg hørte det ærede medlem hr. Strøms synspunkter i særlig grad vedrørende åndssvageforsorgen her i landet. Det ærede medlem har mere erfaring i de spørgsmål, end jeg har, men jeg kan sige, at jeg er stødt på nøjagtig det samme, som det ærede medlem fremførte, og jeg ville føle mig tryggere, om man kunne omforme de nugældende lovregler og bestemmelser i den foreslåede retning, så man har en instans udenfor og det ikke er en enkelt person, socialministeren, afgørelsen af spørgsmålet om frihedsberøvelse for ånds-